

We have had cases where the Norwegian Directory of Immigration (UDI) and immigration appeal board (UNE) has denied asylum to LGBT-clients from the following countries:

- **Ethiopia**
- **Iran**
- **Iraq (Both from the southern parts of the country and Kurdistan)**
- **Afghanistan**
- **Somalia/Djibouti**
- **Kosovo**
- **Zambia**
- **Serbia**
- **Belarus**
- **Palestinians (without citizenship)**

In most of these countries being homosexual is forbidden by law and in its final consequence it may result in the death penalty.

The statistics:

2010: According to the Norwegian Directory of Immigration 26 applicants have listed LGBT-submissions before their first decision. In five cases they were granted asylum, one applicant was granted stay in Norway on humanitarian reasons. 20 were denied. Of these 26 there were a total of seven women. Five of them got their application denied.

2005-2009: 43 applicants: 20 were granted asylum while 23 were rejected. A total of six women. Three were rejected and three were granted asylum.

2005: 10 were granted asylum. Of these ten there were seven Iranians. One Iranian man got rejected. There was one woman amongst the ten who were granted asylum.

UDI 2010

Nationality	Sex	Verdict
Burundi	Female	Asylum
Egypt	Male	Asylum
Ethiopia	Female	Rejected
Ethiopia	Female	Rejected
Ethiopia	Male	Rejected
Ethiopia	Male	Rejected
Ethiopia	Female	Rejected
Gambia	Male	Rejected
Gambia	Male	Rejected
Gambia	Male	Rejected
Gambia	Male	Rejected
Gambia	Male	Rejected
Iran	Male	Humanitarian
Libya	Male	Asylum
Nigeria	Male	Rejected
Nigeria	Female	Rejected

Nigeria	Male	Rejected
Russia	Male	Rejected
Russia	Male	Rejected
Serbia	Male	Rejected
Somalia	Female	Asylum
Uganda	Female	Rejected
Uganda	Male	Rejected
Zambia	Male	Asylum
Zimbabwe	Male	Rejected
Zimbabwe	Male	Rejected

2005-2009 positive cases

2009	Nasjonalitet	Kjønn	Saksutfall
	Afghanistan	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Eritrea	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Eritrea	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Sudan	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Burundi	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Afghanistan	Mann	Asylum u.l § 17 1
2008		0	0
2007	Etiopia	Kvinne	Asylum u.l § 17 1
	Etiopia	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Etiopia	Kvinne	Asylum u.l § 17 1
2006	Iran	Mann	Asylum u.l § 17 1
2005	Etiopia	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Iran	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Iran	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Iran	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Etiopia	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Iran	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Iran	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Iran	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Iran	Mann	Asylum u.l § 17 1
	Iran	Kvinne	Asylum u.l § 17 1
	Guinea	Mann	Asylum u.l § 17 1

2005-2009 rejected cases

2009	Nasjonalitet	Kjønn	Saksutfall
------	--------------	-------	------------

	Kamerun	Mann	Rejected
	Iran	Mann	Rejected
	Iran	Mann	Rejected
	Nigeria	Mann	Rejected
	Gambia	Mann	Rejected
	Senegal	Mann	Rejected
	Gambia	Mann	Rejected
	Gambia	Mann	Rejected
	Gambia	Mann	Rejected
	Gambia	Mann	Rejected
	Nigeria	Mann	Rejected
2008	Kamerun	Kvinne	Rejected
	Kamerun	Mann	Rejected
	Statsløs	Mann	Rejected
			Rejected
2007	Serbia	Mann	Rejected
	Etiopia	Kvinne	Rejected
2006	Iran	Kvinne	Rejected
	Irak	Mann	Rejected
	Iran	Mann	Rejected
	Iran	Mann	Rejected
	Iran	Mann	Rejected
	Iran	Mann	Rejected
2005	Iran	Mann	Rejected

UNE: 2010

Date	Sex	Treatment	justification	Country	Verdict
10/10	Male	Secretariat	Conditons in their homecountry	Kosovo-Serb	Rejected
10/10	Male	Boardmeeting with personal appearance.	He has been identified as homosexual in Norway, risk to get killed upon return from his family/clan..	Irak – North	Asylum
07/10	Male	Board chairman	Can get protection from the gov./police in the homecountry	Kosovo	Rejected
08/10	Male	Boardmeeting	Can not get	Yemen	Asylum

		with personal appearance.	protection from gov./police in homecountry		
06/10	Male	Boardmeeting with personal appearance.	Not identified as homosexual in his country (can hide his sexuality)	Iraq, south	Rejected
05/10	Male	Boardmeeting with personal appearance.	Credibility	Iraq, Mosul	Rejected
05/10	Male	Boardmeeting with personal appearance.	Humanitarian reasons	Ethiopia	Humanitarian reasons
05/10	Male	Boardmeeting with personal appearance.	Credibility + sociocultural framework	Iraq Mosul	Rejected
05/2010	Male	Boardmeeting with personal appearance.	Fear for Family and clan + local milits,	Iraq, south	Asylum
05/2010	Male	Boardmeeting with personal appearance.	Fear for Family and clan + local milits,	Iraq, south	Asylum,
04/2010	Woman	Nemndleder	sociocultural framework – sexual orientation keep it private	Ethiopia	Rejected
04/2010	Male	Board chariman	credibility	Stateless	Rejected
02/2010	Male	Boardmeeting with personal appearance	Credibility	Iraq	Rejected

UNE Database period 2001-2009

Date	Sex	Country	Verdict
10/09	Male	Iraq – KRG	Rejected
07/09	Male	Iran	Rejected
11/09	Male	Burundi	Rejected
06/09	Male	Iran	Humanitarian reasons
08/07	Male	Rwanda	Humanitarian reasons
03/09	Male	Iraq, Kirkuk	Humanitarian reasons
11/03	Male	Ukraine	Humanitarian

			reasons
10/08	Male (Bi)	Ethiopia	Humanitarian reasons
09/06	Male	Afghanistan	Rejected
03/09	Male	Afghanistan	Rejected
05/09	Male	Iran	Rejected
06/09	Male	Iran	Rejected
11/06	Male	Iran	Humanitarian reasons
03/07	Women	Russia	Rejected
03/08	Women	Ethiopia	Rejected
02/09	Male	Iraq	Rejected
09/09	Male	Syria	Rejected
06/09	Male	Iran	Humanitarian reasons
11/09	Male	Iran	Rejected
08/09	Male	Nigeria	Rejected
12/07	Male	Serb	Rejected
10/02	Male	Kosovo	Asylum
06/07	Male	Kosovo	Rejected
09/08	Male	Iran	Humanitarian reasons
02/06	Male	Serb	Rejected
04/05	Male	Nigeria	Rejected
05/09	Women	Iran	Rejected
02/09	Male	Iraq Bagdad	Rejected
03/09	Male	Guinea	Rejected
12/09	Male	Cameroon	Rejected
12/09	Male	Iraq, KRG	Protection
02/03	Male	Yugoslavia	Humanitarian reasons
05/07	Male	Iran	Rejected
03/06	Male	Bangladesh	Rejected
05/03	Male	Nigeria	Rejected
11/07	Male	Syria	Rejected
09/04	Male	Pakistan	Rejected
04/09	Male	Iraq	Rejected
09/06	Male	Morocco	Rejected
03/07	Male	Russia	Rejected
12/07	Male	Somalia	Rejected
09/02	Male	Croatia	Rejected

44 cases 3 women

8 Humanitarian reasons

2 Protections

3 women all rejected.

Comments to the report and questionnaire:

Challenges:

- *The asylum interview – the arrival phase*
- *Credibility*
- *The conditions of the LGBT-community in their home country – adapt to the socio-cultural conditions. A decision from the Court of Appeal in 2002.*
- *No uniform practice in the Norwegian immigration authorities. There does not exist any clear guidelines from the government on the issue and the government has not implemented the UNHCR recommendations.*

The arrival:

Unfortunately it is common that the asylumseeker does not tell the immigration authorities their sexual orientation as a background for being persecuted and thus being the reason for escaping from their home country.

An interpreter with the same cultural background often leads to that the applicant chooses not to mention their sexual orientation. We experience the same problem in cases involving genderbased persecution.

TABOOS, FEARS AND A GENERAL LACK OF INFORMATION LEADS TO SILENCE. IT IS IMPORTANT THAT THE APPLICANT GETS THE OPPORTUNITY TO COMPLETE THEIR ASYLUM INTERVIEW WHILST STAYING ANONOMOUS TO THEIR INTERPRETER.

Receptions center

According to those who are working at reception centers there is no information to them from UDI about asylumseekers who have given information about their sexual orientation. Further on there are not any guidelines in these cases.

There have been some cases where the LGBTI person has been a victim of violence at the reception center because of their sexual orientation.

Asylum seekers work hard at the centers to hide their sexual orientation, so that others at the center don't find out that they are gay or lesbians.

Credibility

According to the guidelines of the department of justice in regards to genderbased persecution, the guidelines state that:

"The guidelines are valid for both men and women. The guidelines also includes issues that may be relevant in cases of LGBT-persons. "

Moreover:

"...In these types of cases it can be a challenge to assess credibility and if the actual submissions can be judged to be probable. There are often very personal issues involved which many will find difficult to talk about with strangers. The department underlines the fact that there has to be made a free judgement of fact based on all the evidence at hand. If the applicant has not been totally open about all the relevant information up front, has been holding back information or details, has been insecure in the asylum interview and so on, these kinds of circumstances will not in its own lead to the conclusion that their explanation is irrelevant in regards to their case. "

Still we see that persons get negative answers on their application because of it's a doubt about their asylum story or their sexual orientation. Especially, when information is given after their first interview. There is no medical examine to establish their sexual orientation. The immigration decision is based on a total judgment, where also statements from LGBTI org. will be looked at.

When there is doubt about whether an applicant is a homosexual or not it's hard to convince the immigration authorities to change.. When your credibility is being questioned in the first place, it can prove to be an impossibility to convince them. The key is to expand the possibility for the applicant to meet before the Immigration Appeals Board. An increase in the possibility of a personal appearance before the board will strengthen the applicants right to a fair judgment.

LGBT-asylumseekers– the conditions in their home country

First an example, that shows how Norwegian immigration look at countries where it's a crime to be homosexual:

*Norwegian Directory for Immigration: a work note about Ethiopia:
Submissions about homosexuality:*

In Ethiopia homosexuality is forbidden by law, the penalty ranges from one to ten years in prison for homosexual acts.

" (jf etiopisk straffelov av 2004 artikkel 629 jf 630).

The directory has no overview of the extent of the sanctions from the government in this field. It is noted that homosexuality is something which is surrounded by lots of taboos in Ethiopia. The main problem with the risk assessment regarding homosexuality in Ethiopia seems to be the governments unwillingness to protect known homosexuals, rather than the risk of penalty by law in itself.

The directory regards homosexuals in Ethiopia as a social group as stated in the convention, and that homosexuals because of their sexual orientation can risk reactions which can be characterized as persecution. If the applicant risks persecution due to the fact that he/she is a homosexual, the demand for causality between the persecution and the affiliation with a "social group" will be fulfilled. Whether the applicant risks persecution due to the persons sexual orientation, depends on an individual risk assessment in each individual case. Points

which are relevant in such an evaluation will be whether the applicant has been practicing their sexual orientation before they left their home country, and the way in which this took place and whether this has led to problems for the applicant. Whether the Ethiopian authorities know about the applicant's sexual orientation will also be an important issue.

That sounds not bad in it self, but when we see at decisions it does not look very good, see:

The Appeals Board decision , spring 2009, ethiopian asylumseeker:

" The Appeals Board remarks that it is not punishable by law in Ethiopia to be a homosexual. It is punishable to perform homosexual acts not to be a homosexual in itself. Homosexual acts are punishable by imprisonment for a time ranging from ten days to three years., jf. Proclamation No. 414/2004 The criminal code of the federal Democratic Republic of Ethiopia artikkel 629, jf artikkel 106..."

Here they use the law in Ethiopia against the asylumseeker, saying its not illegal to be homosexual, it's only illegal to perform homosexual acts...

Social and cultural framework in their home country

The standard justification for the immigration authorities decisions, both the the Norwegian Directory of Immigration (A direct quote- autumn 2010) and the Immigration Appeals Board (indirectly in january of 2011)

"Regarding an evaluation of the risks that the complainant will meet if he returns to Iran, we must look to the sociocultural framework which exists in iranian society. The Appeals Board presupposes that the complainant will not act in a way which is in conflict with what is socially acceptable. "

This justification unfortunately is also used in a legally enforceable Appeals Court judgment:

DOKNR/PUBLISERT: LB-2002-1351 - RG-2002-1259 (196-2002)

"The Appeals Court notes that the limitations homosexuals in Iran must endure, with regards to practicing their sexual orientation because of social and religious condemnation in society, obviously cannot be regarded as persecution as defined by the UN-convention of 1951 or be considered as grounds for triggering a demand for protection. The Court moreover finds that denying a homosexual foreigner stay in Norway and returning the person to their home country where homosexual practices are punishable by law and leads to social condemnation, cannot be regarded as violating the European Human Rights Convention article 8. "

This is one of the main problems that people with LGBTI submissions do not get protection in Norway.

No uniform practice in the Norwegian immigration authorities. There does not exist any clear guidelines from the government on the issue and the government has not implemented the UNHCR recommendations.

At last we will comment that it is also no uniform practice. We had cases where they in one decision states that the situation in Iran for LGBTI is so unclear that they cannot send him back. In other similar cases from Iran, they say that the person will not risk anything upon return and hold his sexuality private (hiding).

Norway do not use UNHCR guidance note on refugee claims relating to sexual orientation and gender identity, and there in no reference to Yogyakarta principles.

If you're need of more information – please contact me at, mobile; + 47 404 93 689, email: jonole-m@online.no or office + 47 22 03 48 30.

Best Regards
SEIF

Jon Ole Martinsen
07.02.2011

Enclosed – Judgment of 2002 - LB-2002-1351 - RG-2002-1259 (196-2002)

LB-2002-1351 - RG-2002-1259 (196-2002)

INSTANS:	Borgarting lagmannsrett - Kjennelse.
DATO:	2002-06-10
DOKNR/PUBLISERT:	LB-2002-1351 - RG-2002-1259 (196-2002)
STIKKORD:	Forvaltningsrett. Utlendingsrett. Asyl. Homofil legning. Iran. Utlendingsloven §§ 15-17. EMK art. 8
SAMMENDRAG:	<p>Iransk statsborger fikk avslag på søknad om asyl på grunnlag av deltakelse i studentdemonstrasjoner i 1999. I klageomgangen anførte han som nytt grunnlag at han var homofil og risikerte dødsstraff i Iran på grunn av sin legning, men søknaden ble igjen avslått. Utlendingen gikk til sak og begjærte midlertidig forføyning med krav om å få bli i Norge inntil rettskraftig avgjørelse. Tingretten tok ikke begjæringen til følge, og lagmannsretten kom til samme resultat. Homofil legning var ikke tilstrekkelig for å kunne påberope seg forfølgelsesfare.</p> <p><small>Henvisninger: lov-1988-06-24-64-§15 (Utl § 15), lov-1988-06-24-64-§16 (Utl § 16), lov-1988-06-24-64-§17 (Utl § 17), lov-1999-05-21-30-emkn-a8 (Menneskerettslov EMKN A8).</small></p>
SAKSGANG:	Oslo tingrett Nr 01-11219A/52 - Borgarting lagmannsrett LB-2002-1351 K/04.
PARTER:	Kjærende part: A (Prosessfullmektig: Advokat Victoria Holmen). Kjæremotpart: Staten v/ Utlendingsnemnda (Prosessfullmektig: Regjeringsadvokaten v/ advokat Fredrik Sejersted).
FORFATTER:	Lagdommer Sveinung Koslung. Lagdommer Brit Seim Jahre. Lagdommer Anne Magnus.

Henvisninger i teksten: [lov-1915-08-13-6-§180](#) (Tvml § 180), [lov-1976-12-17-100](#) (Forsinkelsesrentelov), [lov-1992-06-26-86-§15-6](#) (Tvfbli § 15-6)

[Skriv merknad](#) [Avgjørelser](#)

Saken gjelder om en utlending skal få oppholde seg i Norge inntil rettskraftig dom i sak om asyl og oppholdstillatelse.

A er iransk statsborger født *.*.1974.

Han søkte asyl i Norge første gang 8. januar 2000. Grunnlaget for søknaden var at han hadde vært med på en studentdemonstrasjon i Teheran i juni 1999, hvor han ble holdt i arrest i om lag en uke, men klarte å flykte. Utlendingsdirektoratet (UDI) avslo søknaden samme dag, og A ble bortvist til Tyskland. Han søkte på nytt asyl i Norge 30. juni 2000. Grunnlaget var i hovedsak det samme som ved første gangs søknad. Søknaden ble avslått ved UDIs vedtak 5. juni 2001. A påklaget vedtaket til Utlendingsnemnda (UNE) 26. juni 2001, og anførte at UDI hadde vært for streng i sin vurdering. I tilleggsskriv datert 11. juli 2001 påberopte han som nytt grunnlag at han var homofil og risikerte forfølgelse i hjemlandet på grunn av sin seksuelle legning. I vedtak 11. september 2001 avslo UNE klagen. I begrunnelsen het det blant annet:

Nemnda er enig i Utlendingsdirektoratets vedtak og vurderinger vedrørende klagerens politiske virksomhet.

.....

Klageren har i klageomgangen framsatt som ny opplysning i saken at han er homofil og at han som sådan risikerer dødsstraff i Iran. Nemnda vil bemerke at selv om homofil praksis er forbudt i Iran, og formelt sett kan medføre dødsstraff, er ikke homofil legning tilstrekkelig for å kunne påberope seg forfølgelsesfare. I følge iransk lov er det svært strenge beviskrav som må være oppfylt før man kan dømme en person for homofil praksis. Nemnda er kjent med at man som homofil i Iran ikke kan leve åpent på samme måte som man kan i Norge. De begrensninger klageren i så måte opplever i hjemlandet er imidlertid ikke av en slik art at han kan anses forfulgt i lovens og flytningekonvensjonens forstand.

Begjæring om omgjøring av vedtaket ble avslått ved UNEs beslutning av 29. oktober 2001.

A reiste sak og begjærte midlertidig forføyning mot staten v/ Utlendingsnemnda for Oslo byrett (nå tingrett) 7. november 2001. Staten tok til motmæle. Oslo tingrett avsa dom og kjennelse i saken 31. januar 2002 med slik felles *slutning*:

1. Staten v/ Utlendingsnemnda frifinnes.
2. A betaler i saksomkostninger til Staten v/ Utlendingsnemnda kr 23.100 - tjuetretusenetthundre - innen 2 - to - uker fra dommens forkynnelse, med tillegg av lovens morarente til enhver tid fra forfall til betaling skjer.

A har anket tingrettens dom og påkjært kjennelsen til lagmannsretten. I kjæremålssaken har han nedlagt slik *påstand*:

1. Saksøker har krav på å få bli i Norge inntil rettskraftig dom foreligger i hovedsøksmålet.

I begge saker:

1. Staten v/ Justisdepartementet dømmes til å betale sakens omkostninger, herunder rettsgebyr og salærkrav, med tillegg av lovens rente fra forfall til betaling sker.

Staten v/ Utlendingsnemnda har inngitt tilsvaer. I anledning kjæremålet har staten lagt ned slik *påstand*:

1. Tingrettens kjennelse stadfestes.

2. Staten v/ Utlendingsnemnda tilkjennes omkostninger for lagmannsretten med lovbestemt rente fra forfall til betaling skjer.

Den kjærende part, A, anfører i hovedtrekk:

Tingretten tar riktig som utgangspunkt at homofile utgjør en spesiell sosial gruppe i henhold til flykningekonvensjonen art 1 A. Tingrettens drøftelse av de faktiske forhold i Iran er imidlertid ikke presis. Iran er et særdeles strengt fundamentalistisk land hvor straffelovgivningen er fundamentert i Koranen. Homofile betraktes som fiender av Gud og sanksjoneres med lovens strengeste straff; dødsstraff. Det er opprettet egne religiøse domstoler med dommere utvalgt blant de mest fundamentalistiske mullahene.

Det foreligger en nærliggende risiko for at A vil bli straffet på grunn av sin homofile legning. Det kan ikke forventes at han vil unnlate å leve ut sin legning dersom han returnerer til Iran. Den sosiale kontrollen er streng, hvorpå det vil være stor sannsynlighet for at hans legning vil bli oppdaget. Likeså er det stor sannsynlighet for at hans familie vil besørge å få ham straffet, da han vil bli ansett for å bære skam over sin familie.

Justisdepartementets retningslinjer av 13. januar 1998 punkt 4 tar sikte på å styrke vernet av mennesker på flukt fra strengt fundamentalistiske land, hvilket Iran er et høyst illustrerende eksempel på.

A vil i ankesaken føre de samme vitner som i tingretten samt en tidligere mullah ved en iransk domstol og As norske samboer.

Kjæremotparten, staten v/ Utlendingsnemnda, anfører i hovedtrekk:

Staten slutter seg til tingrettens dom og kjennelse og er enig i premissene. Tingretten har lagt korrekt bevisvurdering til grunn.

Spørsmålet om As homofile legning er beheftet med tvil. Opplysningen ble først framsatt over et år etter at han andre gang søkte om asyl og om lag ti måneder etter at han hadde forklart seg for politiet. Uansett er spørsmålet av mindre betydning, ettersom det må legges til grunn at homofile i Iran ikke er underlagt slike forhold at det er tilstrekkelig til å fylle kravene etter utlendingsloven § 17, jf. § 16, eller til vern mot utsendelse etter § 15 første ledd. De begrensninger homofile iranske borgere må tåle utgjør heller ikke brudd på EMK.

Tingretten var ikke i rimelig tvil om gyldigheten av UNEs vedtak og la til grunn at det ikke var grunnlag for As krav om å få bli i Norge inntil rettskraftig dom. Tingretten la til grunn at det heller ikke forelå sikringsgrunn. Staten slutter seg til dette.

Den rettsoppfatning som er lagt til grunn i kjennelsen i [Rt-2001-295](#) kommer ikke på spissen i nærværende sak. Subsidiært anfører staten at denne rettsoppfatningen er uriktig, jf. redegjørelsen i tilsvaret til stevningen.

Lagmannsretten har kommet til samme resultat som tingretten og kan i det alt vesentlige slutte seg til tingrettens nærmere begrunnelse.

Det framgår av tvangsfullbyrdelsesloven § 15-6 første ledd at midlertidig forføyning kan fastsettes dersom kravet det begjæres forføyning for og sikringsgrunnen blir sannsynliggjort. A krav går ut på at han skal få bli i Norge inntil søksmålet om gyldigheten av UNEs vedtak av 11. september 2001 er rettskraftig avgjort.

Tingretten har i sin dom kommet til at UNEs vedtak er gyldig, og det framgår at retten ikke har vært i rimelig tvil om avgjørelsen. Lagmannsretten mener at avgjørelsen er riktig. Lagmannsretten er således enig i at A ikke kan anses å være i en slik situasjon at han har rett til asyl eller krav på vern mot utsendelse, jf. utlendingsloven §§ 15-17, jf. flyktningekonvensjonen. Det er i forbindelse med anken og kjæremålet ikke anført noe nytt som kan tilsi en annen vurdering av dette spørsmålet. Det er riktignok varslet et nytt, ikke navngitt, vitne, som er oppgitt å være tidligere mullah ved en iransk domstol, men etter lagmannsrettens vurdering kan opplysningen om at et slikt vitne vil bli ført, i seg selv ikke stille saken i en annen stilling. Da det ikke foreligger rimelig tvil om kravet i hovedsaken, finner lagmannsretten at kjennelsen i [Rt-2001-295](#) ikke er avgjørende i nærværende sak.

Lagmannsretten er enig i at det etter omstendighetene kan reises tvil ved hvorvidt As påberopte homofile legning er reell, men finner det unødvendig å ta stilling til spørsmålet. Det legges til grunn at selv om homofil praksis i prinsippet rammes av loven og kan straffes strengt i dagens Iran, skal det svært mye til for at dette skjer, og det er svært strenge beviskrav. Hva som skjer innenfor fire vegger, bryr myndighetene seg lite med. Det finnes homoseksuelle miljøer i landet, og det er ikke rapportert om forfølgelse av homofile. Påstanden om at homofile blir straffet under dekke av å ha begått narkotikaforbrytelser, er ikke bekreftet av uavhengige kilder, og kan etter rettens vurdering ikke legges til grunn. Lagmannsretten er også enig med tingretten i at selv om homofile ofte anses som en skam for familien og kan bli utstøtt, er det ikke troverdig at familiemedlemmer skulle angi A til myndighetene, når resultatet kan bli en dødsdom. Etter lagmannsrettens vurdering er det således ikke sannsynliggjort at A med rette kan frykte forfølgelse av alvorlig art fra myndighetenes side på grunn av homofil legning eller praksis etter en tilbakekomst til Iran.

Lagmannsretten bemerker at de begrensninger homofile i Iran må tåle med hensyn til åpen utfoldelse av sin seksuelle legning på grunn av sosial og religiøs fordømmelse i samfunnet, åpenbart ikke kan anses som forfølgelse i flyktningekonvensjonens forstand eller gi krav på vern mot utsendelse. Retten finner det videre klart at det å nekte en homofil utlending opphold slik at han må returnere til et hjemland hvor homofil praksis kan straffes og sosial fordømmelse av homofile må påregnes, ikke kan anses som brudd på EMK art. 8.

Lagmannsretten mener etter dette at den kjærende part ikke har sannsynliggjort at UNEs vedtak er ugyldig. Det foreligger heller ikke rimelig tvil om riktigheten av vedtaket. Ettersom kravet i hovedsaken ikke er sannsynliggjort, finner retten det unødvendig å ta stilling til spørsmålet om sikringsgrunn foreligger.

Tingrettens kjennelse om å frifinne staten for kravet om midlertidig forføyning blir å stadfeste, jf. slutningens punkt 1. Da tingretten ikke har fordelt sakskostnadene mellom hovedsaken og forføyningssaken, antar lagmannsretten at omkostningene i forføyningssaken ikke bør avgjøres i kjæremålssaken, men utsettes til behandling i den dom eller kjennelse som avslutter ankesaken.

Kjæremålet har vært forgjeves. A pålegges å dekke statens saksomkostninger for lagmannsretten i samsvar med hovedregelen i tvistemålsloven § 180 første ledd, idet retten ikke finner grunnlag for å gjøre unntak. Omkostningene fastsettes skjønnsmessig til kr 4.000.

Kjennelsen er enstemmig.

Slutning:

- 1. Tingrettens frifinnelse i forføyningssaken stadfestes.*
- 2. Tingrettens omkostningsavgjørelse i forføyningssaken prøves i den dom eller kjennelse som avslutter ankesaken.*
- 3. A betaler i saksomkostninger for lagmannsretten til staten v/ Utlendingsnemnda 4.000 - fire tusen - kroner innen to uker fra forkynnelsen av kjennelsen, med tillegg av renter etter forsinkelsesrenteloven fra forfall til betaling skjer.*

<hr size=3 width="100%" align=center>